

люшкеше ту въ една, ту въ друга страна; най-сетне се свихъ въ скута на мама и сладко заспахъ.

Ала изведнажъ силенъ тласъкъ ме събуди. Талигата се бѣше наклонила на една страна.

— Какво е това, Мирчо? — уплашено попита мама.

— Трѣбва да се е счупилъ нѣкой яй — навжсено отговори той.

— Ехъ, хубава работа! Ами какъ ще си отидемъ сега?

— Ще си отидемъ, какъ да е. Нѣма да спимъ въ гората, — отговори той, като оглеждаше счупения яй.

— Ами отъ що се счупи? — попита мама. — Толкова пжтъ минахме, та сега да се счупи. Талигата е съвсемъ нова.

— Въ камъкъ се удари колелото. Нѣкой го е търкулилъ тука, мърморѣше Мирчо, като поправяше колата. Поиска ми се да видя камъка.

. Но щомъ пристѣпихъ две-три крачки, месецътъ се показа отъ облака, освѣти пжтя и видѣхъ че камъкътъ пълзи. Азъ изтрѣпнахъ отъ страхъ и се затекохъ къмъ мама:

— Мамо, мамичко... камъкътъ е живъ!

— Какво ти е, дете? — неспокойно ме попита мама.

— Камъкътъ... пълзи... — се притискахъ къмъ нея.

— Какво приказвашъ, детето ми? така ти се струва. Мирчо, дай този камъкъ!

Мирчо се доближи до ужасния камъкъ, ритна го съ кракъ и презрително каза:

— Костенурка проклета! Мръсна гадъ, пълзи, дете не трѣбва!